

læggelse af mellemfolkelige Stridigheder, Afrustning og Sikkerhed. Af Pagten fremgaar det, at Freden kun kan hvile paa Staternes Sikkerhedsfølelse, og denne Følelse kan kun følge af en harmonisk Udvikling af to Faktorer, fredelig Bilæggelse af mellemfolkelige Stridigheder og almindelig Indskrænkning af Rustningerne. Spørgsmaalet om Sikkerhed er opstaaet, fordi der endnu kan finde Kaprustninger Sted, der truer hele den gennem Forbundet skabte Ordning. Betragter man Tiden før Krigen, finder man to karakteristiske Træk: Forligs- og Voldgiftsprincippets Udvikling gennem Opretelse af den første Haagerdomstol og gennem Afsluttelsen af en Række Traktater og Rustningernes Forøgelse, som før eller senere maatte føre til Krig. Man kan derfor ikke undres over, at Folkene ikke betragter mellemfolkelige Retsregler som tilstrækkelig Garanti for deres Eksistens. Reglerne maa sikres overfor den Fare, Rustningspolitikken frembyder.

Men ikke alene Pagten kræver Afrustning, ogsaa andre Grunde gør den nødvendig. De økonomiske og sociale Vanskeligheder, der ryster hele Verden, er midlertidig blevet løst, men det er paa høje Tid, at fælles og positive Skridt tages. Denne Opfattelse har ogsaa i den sidste Tid fundet Udtryk i Samarbejdet mellem de Folk, der tidligere stod overfor hinanden som Fjender. Samarbejdet maa yderligere organiseres, men dette kan ikke ske, saalænge Bestræbelserne lammes af Kaprustninger. I denne Forbindelse maa ogsaa et af den internationale Politiks vanskeligste Spørgsmaal — de finansielle Forpligtelser der fulgte af Krigen — nævnes. Der er selvfølgelig ingen diplomatisk Forbindelse mellem Afrustning, Erstatning og Gæld, men ingen vil benægte den moralske Forbindelse mellem disse Spørgsmaal.

Det var politisk Usikkerhed, der havde ført Staterne til at opretholde og forøge Toldskrankerne for deres økonomiske Sikkerheds Skyld. Hvis de store Stater gennem Nedsættelse af Rustningerne søgte at skabe en Følelse af almindelig Sikkerhed,

vilde de økonomiske Skranker, der skiller Folkene, falde af sig selv.

Afrustningskonferencen er sammenkaldt til den 2. Februar. Staterne maa gensidig forstaa hinandens Vanskeligheder og aabent fremsætte deres Krav, som de maa indskrænke til, hvad der er væsentligt og begrænse dem til det laveste, der er foreneligt med den nationale Sikkerhed og Haandhævelsen af fælles Forpligtelser i Henhold til Pagtens Art. 8.

Medens Konferencen forberedes, maa de Stater, der har besluttet sig til at deltage, kunne tage visse midlertidige Forholdsregler, de maa kunne blive enige om en Rustningshvile, i hvert Fald saalænge Konferencen varer. En almindelig og øjeblikkelig Overenskomst mellem Staterne om at udsætte Iværksættelsen af nye Rustningsprogrammer vil ikke alene vise god Villie, men skabe større Tillid til Konferencens heldige Udfald. Den italienske Regering har lige tiltraadt Generalakten og vil undertegne den Konvention om Styrkelse af Midlerne til Forhindring af Krig, som Forsamlingen maatte vedtage.

Muligheden for en fornyet Overvejelse af de finansielle Forpligtelser, der er en Følge af Krigen, er afhængig af de praktiske Resultater af Hoover-Planen, som Italien oprigtigt haaber maa være gunstige. Problemet var indviklet, da der ikke var nogen klar Adskillelse mellem politiske og økonomiske Interesser. Saa meget mere var det derfor nødvendigt at skabe en almindelig Samarbejdets Atmosfære mellem Folkene. I denne Forbindelse vilde han henvende Opmærksomheden paa et betydningsfuldt Fortilfælde, Locarno-Aftalerne, som havde indledt en ny Politik og ført til Dawes- og Young-Planen. Selv om disse Spørgsmaal berørte Stater, der ikke var Medlemmer af Forbundet, kunde dette dog ved at støtte den moralske Forsoning ikke blot i Europa, men i hele Verden arbejde med paa Løsningen af disse Spørgsmaal.

Paa det britiske Riges Vegne talte Viscount *Cecil of Chelwood*, der udtrykte